

РЕШЕНИЕ

№ 156

гр. Враца, 17.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВРАЦА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иван В. Никифорски

при участието на секретаря Нина К. Георгиева
като разгледа докладваното от Иван В. Никифорски Гражданско дело № 20211420102958 по описа за 2021 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 405, ал. 1, във вр. с чл. 386, ал.1 КЗ, вр.чл. 108, ал. 1, т. 1 от Кодекса на застраховането (КЗ).

Ищецът И.И. твърди, че между него и ответното дружество е сключен договор за застраховка КАСКО на МПС, обективизиран в застрахователна полица № ***** със срок на действие от 17.05.2020 г. до 18.05.2021 г. На 25.02.2021 г., в периода на застрахователното покритие, в гр. *****, бул. „****“, в посока бул. „****“, в непосредствена близост до пресечката с ул. „****“, настъпило застрахователно събитие, явяващо се покрит за застрахователя риск при следните обстоятелства: бил спрял собственият си лек автомобил с марка *, м****одел ***** с рег. № „*“ на парко***** място откъм НДК. Към 17:30 часа предприел маневра завиване на ляво, насочвайки се към най-крайната лява лента откъм неговата посока на движение с цел да предприеме маневра обратен завой при пресечката с ул. „****“, където това е позволено. След като подал необходимата сигнализация и предприел маневрата завиване наляво за излизане от парко мястото, бил ударен в лявата страна от водача на лек автомобил марка ***** „****“ с рег. № „****“, движещ се в най-крайната лява лента в същата посока, в резултат на което върху автомобилът му настъпили щети. Тъй като двата автомобила били в движение, с другият водач съставили и подписали двустранен констативен протокол за ПТП. На следващият ден 26.02.2021 г., ищецът уведомил застрахователя в лицето на ответното дружество, като откарал автомобила до един от ликвидационните им центрове за огледи на щети на МПС, находящ се на адрес: гр. *****, кв. “ *****” *****, ул. *****, сграда Булвария Холдинг. В следствие на огледа му било издадено уведомително писмо към Претенция № *****. На 05.03.2021 г. бил уведомен, че отказват да му изплатят застрахователно обезщетение по предявената претенция, обективизирано в писмо с изх. № *****/*****/****.***.**** г. На същият ден, чрез официалният им електронен адрес: office *****, изпратил възражение по така полученият отказ за изплащане на предявената щета, като изложил подробни съображения защо счита, че отказът им е незаконосъобразен.

Също така уведомил ответното дружество, че автомобилът му е оставен за разглобяване и отремонтване в автосервиз "*****" ****на адрес: гр. ****, кв. ****, ул. "*****" № **, където може да бъде извършен допълнителен оглед от тяхна страна. На 08.03.2021 г. на посоченият от ищеца електронен адрес му отговорили, че молбата му е входирана и насочена за разглеждане, а допълнителен оглед ще бъде извършен на 11.03.2021 г. Въпреки направената заявка за допълнителен оглед, такъв не бил извършен от тяхна страна. Отново последвал отказ по предявената щета, обективиран в писмо с изх. № *****_*****_*****/**/**.***.*** г. и ищеца отремонтвал автомобилът за собствена сметка. На 23.04.2021 г. закарал отремонтваният вече автомобил за извършване на оглед след възстановяване от щета, за което му бил издаден протокол № *****. На същият ден изпратил още една жалба с подробна аргументация, защо счита отказът им за незаконосъобразен, като приложил и фактура за извършеното плащане от негова страна във връзка с ремонтните дейности. Отново последвал отказ за плащане на претендираното обезщетение, обективиран в писмо с изх. № РК-014-7248/8/1 2.05.2021 г.

Счита, че е изправна по договора страна, поради което се иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му възстанови сумата от 1532.80 лв. (хиляда петстотин тридесет и два лева и 80 ст.), за неизплатено застрахователно обезщетение по застраховка КАСКО на МПС, възникнало в резултат на настъпило застрахователно събитие, а именно пътно - транспортно произшествие, при което са увредени следните детайли: крайник-2бр. на стойност 73,00 лв., лъв фар на стойност 612.00 лв., преден лъв калник на стойност 120.00 лв., предна броня на стойност 173.00 лв., водач на предна броня на стойност 11.00 лв., основа на лъв фар на стойност 51.80 лв., баласт на стойност 1 92.00 лв. и боя на калник и броня на стойност 300.00 лв. на собственият му лек автомобил с марка ****, модел**** с рег. № ,,*****.Претендира разноски.

В срочно подаден отговор ответникът счита предявените икове за допустими, но изцяло неоснователни.

Не оспорва наличието на сключен с ищеца застрахователен договор за застраховка „Каско“ на МПС” по застрахователна полица № *****.Договорът е сключен при действието на Общи условия от 26.03.18г. и същите са приети от ищеца със сключване му.Не оспорва твърденията за настъпило ПТП на 25.02.21г., както и претендирания размер на вредите.

Оспорва твърденията, че маневрата обратен завои е предприета на разрешено място при прекъснатата линия. Събитието не е настъпило на пресечката с ул. „*****“, а преди нея - непосредствено до НДК. Твърди, че причина на настъпване на ПТП е изцяло поведението на водача на застрахования автомобил, което се изразява в предприета маневра обратен завои на непозволено за целта място, при наличие на двойна непрекъсната маркировка, от най-дясна пътна лента и като е отнел предимство на движещите се по пътя превозни средства.

Предвид изложеното счита, че е проявена груба небрежност от страна на водача на застрахования автомобил. Поведението на застрахования водач е в нарушение на множество разпоредби на ЗДвП, извършено е съзнателно и целенасочено при липса на елементарна грижа за застрахованото имущество. Съгласно чл. 6, ал. 1 т. 25 от Общите условия по застраховка „Каско“ на МПС“ от застрахователното покритие са изключени всякакви вреди, произлезли от груба небрежност. Предвид условията по договора, твърди, че застрахователят не дължи обезщетение за претендираните с исковата молба вреди.

В условията на евентуалност, прави възражение за намаляване размера на дължимото обезщетение, на основание чл. 395, ал. 4, изр. 2 от КЗ. Съгласно чл. 18, ал.1, т. 1 от ОУ застрахованият е длъжен да полага за застрахованото МПС грижата на добър стопанин, както и да вземе мерки за предпазването му от увреждане. Разпоредбата на ОУ не е предвидена като основание за отказ в договора. Твърди също така, че с гореизброените

действия застрахованият е нарушил задълженията си по застрахователния договор, като не е положил грижата на добър стопанин и не е взел мерки за предпазване на МПС от увреждане, а напротив - нарушил е правилата за движение по пътищата, което пряко е довело до настъпване на ПТП и вредите. В случай, че съдът не приеме за основателно възражението за проявена груба небрежност, то иска същия да намали дължимото обезщетение по изложените съображения. Счита, че намаляване на обезщетението с 50% е съответно на тежестта на неизпълнението на застрахования.

Оспорва иска за лихви като неоснователен, с оглед неоснователността на главния иск.

Съдът, като съобрази становищата на страните и доказателствата по делото, достигна до следните фактически и правни изводи:

За основателността на предявения иск с правно основание чл. 405, ал. 1, във вр. с чл. 386, ал.1 КЗ, вр.чл. 108, ал. 1, т. 1 от Кодекса на застраховането ищецът носи тежестта до докаже следните материалноправни предпоставки / юридически факти /: 1) съществуване на действително застрахователно правоотношение към момента на увреждането между пострадалия и застрахователя, възникнало от договор за имуществено застраховане на увредената или погинала вещ; 2) настъпване в срока на застрахователното покритие на застрахователно събитие, 3) за което застрахователят носи риска и 4) в причинна връзка с което 5) са настъпили вреди 6) в претендирания размер;

При доказване на горните факти, в тежест на ответника е да докаже погасяване на задължението, респективно, че за него е възникнало потестативното право за отказ за изплащане на уговореното застрахователно обезщетение, респективно за намаляване на неговия размер – по чл. 408, ал. 1 КЗ, респ. чл. 395, ал. 4 КЗ .

За основателността на иска в тежест на ищеца е докаже в кумулативност следните предпоставки: възникване на валидно застрахователно правоотношение; настъпване в срока на застрахователното покритие на застрахователно събитие, за което застрахователят носи риска и в причинна връзка с което са настъпили вреди в претендирания размер.

С определение № 641 от 04.10.2021 г. съдът е отделил като безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните обстоятелствата за наличието на сключен между ищеца и ответника застрахователен договор за застраховка „Каско“ на МПС” по застрахователна полица № *****, настъпилото на 25.02.21г. ПТП, както и претендирания размер на вредите. Безспорно е също, че застраховката е сключена при клауза, по която застрахователят носи риска от настъпване на повреда на автомобила, вследствие на ПТП.

Приета като доказателство по делото е и фактура № ***** от 22.04.2021 г. и касов бон от същата дата на стойност 1532.80 лева.

За изясняване на обстоятелствата по делото са събрани и гласни доказателствени средства.

Разпитан свидетеля А. Д. Ц., доведена от ищеца заявява, че има спомен за претърпяно ПТП с ищеца. Спомням си, че било зимата – 25.02.2021 г. , в късния следобед. Ищецът я видял, че бърза и предложил да я закара, това се случило до НДК. Той бил спрял от страна на НДК, посока бул. „*****“, близо до улица „*****“. Трябвало да тръгнат в обратната посока и като тръгнали, той подал ляв пътепоказател, за да се включи в движението и да се преустрои вляво, защото имал право да направи обратен завой, съвсем близо - на ул. „*****“. Тогава ги ударили и било като „гръм от ясно небе“, не очаквали. Джип ги ударил, водачът бързал да хване светофара, който е на бул. „*****“. След това ищецът не я закарал, тъй като настъпило ПТП. Инцидентът се случил в платното, което те се намирали – в най-лявата лента на платното. Ивайло не бил предприемал маневра за обратен завой в този момент, той просто излязъл от дясната лента, включи се в движението и тогава настъпил удара.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетелката като логични, последователни,

вътрешно непротиворечиви и подкрепящи се от показанията на другия разпитан свидетел.

Разпитан свидетеля В. А.С., призована от ответното дружество и участник в процесното ПТП заявява, че последното се случи на бул. *****, през 2021г., февруари месец. Управлявала л.а. „****“, по бул. ****, в посока бул.****. Пътувала в нейната пътна лента, господина бил паркирал в дясната лента и направил обратен завои. Свидетелката шофирала във втората лента и автомобилът, който бил паркиран, предприел маневра обратен завои. Тя се движела и не видяла, че прави обратен завои. Ударил я вдясно, в десния калник. При нея била непрекъсната линия и насрещно движение. Не е видяла да има някаква индикация за маневрата, станало изведнъж. Не се движила с повече от 40км.ч. По нейния автомобил калника на дясна предна гума бил смачкан, бронята била засегната. Господина слязъл, казал, че е виновен, извинил се. В двустранния протокол било записано ,че той е виновен.

Според свидетелката ищецът нямал право на ляв завои, имало непрекъсната линия и според нея няма право на обратен завои. Водачът на л.а. „БМВ“ ѝ отнел предимството, като предприел маневра на ляво за обратен завои. Случило се на бул. Витоша, в дясно е НДК, в ляво Булбанк и Топшоп. Вляво, по посока на движението на нейния автомобил не е имало улица, което е видно и от снимките, които е направила за пред застрахователя. Там няма улица и произшествието не се било случило на разклона с ул.Верила. На мястото на произшествието имало двойна непрекъсната линия, която разделяла платното с насрещното движение и се падало отляво на нея. Тя била до двойната непрекъсната линия. При удара имало и друг пътник в л.а. „БМВ“, освен водача. Имало жена, която след удара веднага си тръгнала, като казала, че има ангажимент. Направила снимки на местопроизшествието, тъй като трябвало да ги представи на нейния застраховател. Автомобилът не бил местен преди да направи снимките. 15-20 мин. след това минала полицейска кола и я помолили да премести колата, за да не пречи на движението, но я преместила, след като направила снимките. Снимките представила на нейния застраховател по застраховка „Каско“, той я е обезщетил, тъй като във двустранния протокол е вписан като виновен другия водач.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетеля, освен в частта, в която изяснява, че ищецът предприел обратен завои.

Спорен е въпросът, налице ли е основание за отказ за плащане, поради неизпълнение на задължението на застрахования да съдейства за предотвратяване настъпването на вредите.

В чл. 408, ал. 1 КЗ е предвидено при какви хипотези застрахователят може да откаже плащане на обезщетение, а именно: 1. при умишлено причиняване на застрахователното събитие от лице, което има право да получи застрахователното обезщетение; 2. при умишлено причиняване на застрахователното събитие от застрахования с цел получаване на застрахователното обезщетение от друго лице; 3. при неизпълнение на задължение по застрахователния договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в закон или в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие; 4. в други случаи, предвидени със закон. Константна е и съдебната практика, че при всички случаи, за да възникне право за застрахователя да откаже изплащане на застрахователно обезщетение в хипотезата на неизпълнено задължение на застрахования, предвидено в застрахователния договор, неизпълненото задължение следва да е от такова естество, че да се намира в причинна връзка с настъпването на застрахователното събитие, с обема на произлезлите от събитието вреди или с възможността те да бъдат доказани. Това е валидно във връзка с приложението на чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ, както и за случаите, в които застрахователят обосновава правото си на отказ от изплащане на застрахователно обезщетение с поведение на застрахования. Правото на застрахователя да откаже изплащане на застрахователно обезщетение е обусловено от доказване на причинна връзка между поведението на застрахования и

настъпването на застрахователното събитие, респективно обема на вредите и/или възможността за доказването им.

Съгласно разпоредбата на чл. 395, ал. 1 КЗ, застрахованият е длъжен да вземе мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди, да спазва предписанията на застрахователя и на компетентните органи за отстраняване на източниците на опасност за причиняване на вреди и да допуска застрахователя да прави проверки. В нормата на чл. 395, ал. 3 КЗ е предвидено, че при неизпълнение на задължението по, ал. 1, застрахователят има право да прекрати застрахователния договор, но само ако не е настъпило застрахователно събитие. За случаите, в които е настъпило застрахователно събитие, са приложими нормите на чл. 395, ал. 4 и ал. 5 КЗ. Според чл. 395, ал. 4, изр. 1 КЗ, при настъпването на застрахователно събитие застрахователят може да откаже плащане на обезщетение, ако събитието е следствие от неизпълнение на задължението по ал. 1 и само ако изрично е предвидил това в договора, а в изр. 2 на същата алинея е предвидено, че ако настъпването на застрахователното събитие е следствие от неизпълнение на задължението по ал. 1, но това неизпълнение не е предвидено като основание за отказ в договора, застрахователят може да намали застрахователното обезщетение съответно на тежестта на неизпълнението. Но с разпоредбата на чл. 395, ал. 5 КЗ е постановено, че независимо от, ал. 4 (наличието на основание за отказ или намаляване на обезщетението) застрахователят е длъжен да изплати обезщетение, когато неизпълнението на задължението на застрахования по ал. 1 не е в причинно-следствена връзка с настъпването на застрахователното събитие или е невъзможно определянето на вида или размера на вредата.

С оглед така дадените законодателни разрешения, за съда се налага извода, че правото на застрахователя да откаже плащане, респективно намаляване на застрахователното обезщетение е обусловено и поставено в зависимост от наличието на причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на застрахования и настъпването на застрахователното събитие. Само в случай, че конкретното поведение на застрахованото лице е причинило или допринесло за настъпването на вредите, застрахователят може да откаже да заплати обезщетение, респ. да намали неговия размер. В този смисъл е и постоянната практика на ВКС, постановена по КЗ (отм.); ; - Решение № 49/29.07.2013 г. по т. д. № 840/2012 г. на ВКС, I т. о., Решение № 207/13.01.2017 г. по т. д. № 3394/2015 г. на ВКС, II т. о., Решение № 168/2016 г. по т. д. № 2284/2014 г. на ВКС, II т. о. и др., в които е прието, че настъпването на обстоятелства, свързани с поведението на застрахования, които са били визирани в застрахователния договор, респективно в общите условия към него като изключен застрахователен риск, сами по себе си не са основание за отказ за заплащане на застрахователно обезщетение, а следва да бъде преценено дали това поведение на застрахования се намира в причинна връзка с настъпването на застрахователното събитие, с увеличаване размера или обхвата на вредите или препятства доказването им, като застрахователят следва да докаже пряка причинно-следствена връзка между неизпълнението на съответното задължение на застрахования като значително с оглед на неговия интерес. Посочената практика, макар и постановена при действието на КЗ (отм.); , напълно съответства на нормите на КЗ от 2016 г. - чл. 395 и чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ, които също въвеждат изискването за наличие на причинна връзка между поведението на застрахования и настъпилото застрахователно събитие като основание за правото на застрахователя да откаже или да намали обезщетението - чл. 395, ал. 5 КЗ.

В този смисъл съдът съобразява и известната му съдебна практика на ВКС по правилното приложение на материалния закон, която споделя, по прилагането на правото на застрахователя по чл. 408, ал. 1, т. 3 от КЗ /чл. 211, т. 2 от КЗ (отм.); / да откаже заплащането на застрахователно обезщетение, напр. Решение № 105/11.07.2017 г. по т. д. № 1325/16 г. на ВКС, ТК, I т. о., Решение № 49/29.07.2013 г. по т. д. № 840/2012 г. на ВКС, ТК, I т. о., Решение № 32/11.08.2014 г. по т. д. № 1262/2013 г. на ВКС, ТК, II т. о., Решение № 124/04.08.2015 г. по т. д. № 440/2014 г. на ВКС, ТК, I т. о., Решение № 167/07.02.2017 г. по т.

д. № 1655/2015 г. на ВКС, ТК, II т. о. В тях се приема, че приложението на чл. 211, т. 2 от КЗ (отм.); е обусловено от установяването на пряка причинно - следствена връзка между неизпълнението на конкретно задължение, визирано в Общите условия към застраховката, като значително с оглед интереса на застрахователя, и настъпването на застрахователното събитие, респ. възможността да бъдат предотвратени вредите от същото". Според решение № 32/11.08.2014 г. по т. д. № 1262/2013 г. на ВКС, II т. о., понятието "значително" включва такова по вид и характер задължение, което въздейства пряко върху размера на риска, върху обхвата и размера на вредите или възпрепятства доказването им, т. е. без чието изпълнение биха се създали съществени пречки за застрахователя да осъществява дейността си. Прието е също, че ако конкретното неизпълнено договорно задължение на застрахования, дори и укоримо, не се е отразило неблагоприятно върху проявлението на риска или върху възможността за ограничаване и предотвратяване на вредите, респ. на техния обем, до степен, която не позволява застрахователят да го носи, то липсва основание да се приеме, че за последния е възникнало правото на отказ да плати застрахователната сума или обезщетение. Посочената практика, макар и постановена при действието на КЗ (отм.); , напълно съответства на нормите на КЗ от 2016 г. - чл. 395 и чл. 408, ал. 1, т. 3 КЗ, които също въвеждат изискването за наличие на причинна връзка между поведението на застрахования и настъпилото застрахователно събитие като основание за правото на застрахователя да откаже или да намали обезщетението - чл. 395, ал. 5 КЗ.

В случая като основание за отказ застрахователят е посочил настъпването на ПТП в резултат от груба небрежност, проявена от водача на автомобила, тъй като поведението на застрахования водач е в нарушение на множество разпоредби на ЗДвП, извършено е съзнателно и целенасочено при липса на елементарна грижа за застрахованото имущество. Съгласно чл. 6, ал. 1 т. 25 от Общите условия по застраховка „Каско“ на МПС“ от застрахователното покритие били изключени всякакви вреди, произлезли от груба небрежност.

От събраните по делото гласни доказателствени средства се установи по несъмнен начин, че ПТП е настъпило в лявата лента по посока на движение на застрахованото МПС и на това на МПС, шофирано от свидетелката С.. В този смисъл са показанията на св. А. Д. Ц. / *Инцидентът се случил в платното, което те се намирали – в най-лявата лента на платното*/. За мястото на сблъсъка свидетелстват и показанията на св. С. /*Управлявала л.а. „*****“, по бул. ***** , в посока бул. * Пътувала***** в нейната пътна лента, господина бил паркирал в дясната лента и направил обратен завои. Свидетелката шофирала във втората лента и автомобилът, който бил паркиран, предприел маневра обратен завои. Тя се движела и не видяла, че прави обратен завои. Ударил я вдясно, в десния калник* /. Тоест свидетелката С. потвърждава изнесеното от св. Ц., че ищецът е бил паркирал процесното МПС в най – лявата пътна лента на платното за движение, тръгнал е да се преустройва в дясната пътна лента и тогава е настъпил сблъсък. Следователно, лишени от логика, а и не подкрепени с други доказателства по делото са показанията на св.С., че ищецът е направил обратен завои, поради което както бе споменато по – горе в решението, съдът не кредитира показанията на свидетелката в тази им част.

При тези факти съдът намира, че не е налице основание за отказ, предвидено в чл.6, т. 25 от Общите условия и съгласно което, застрахователят не дължи обезщетение за събитие, настъпило в резултат на умишлено или причиняване с груба небрежност на събитието от страна на водача на МПС. Умисъл не се установява. Не се доказва обаче и груба небрежност – такава би била налице, ако водачът на автомобила не е положил дори тази грижа, която и най-немарливият водач полага. В случая е налице небрежност, изразяваща се в непреценка и недоглеждане на пътната обстановка, но дали тя е груба, следва да се прецени от обстоятелствата, при които водачът е действал – същият е управлявал автомобила в пътното платно по посока на движение, като е нарушил правилата за движение по пътищата, но това може да се квалифицира като обикновено невнимание.

Вярно е, че застрахованият ищец, нарушавайки правилото за отнемане предимството на лекия автомобил, управляван от свидетелката Сарафян, е станал причина за сблъсък със същото. Предвид обаче, че не всяко нарушение на правилата за движение по пътищата съставлява груба небрежност, недопустимо е застрахователят по имуществена застраховка КАСКО да откаже да изплати застрахователно обезщетение с мотив - проявена груба небрежност от страна на потребителя на застрахователната услуга, след като същият не е дал ясна квалификация на това понятие в застрахователния договор. В тази връзка, недопустимо е и застрахователят по свое усмотрение да определя кое поведение се приема за "груба небрежност", едва след настъпване на застрахователното събитие, без да е определил това предварително, без да го е разграничил от обикновената небрежност и без предварително да го е свел на вниманието на потребител на застрахователни услуги, предвид и липсата на легална дефиниция. В случай, че всяко едно от действията на водача на лекия автомобил не съставлява само по себе си груба небрежност /някои дори не съставляват закононарушения/, недопустимо е кумулирането на същите, като въз основа на тяхната съвкупност да се изведе квалификацията "груба небрежност". С оглед историческото тълкуване на разпоредбите на чл. 207, ал. 2 КЗ (отм.); и чл. 396, ал. 2 КЗ вр. чл. 395, ал. 4 КЗ /в сила от 1.01.2016 г. /, следва ли да се обоснове извод, че застрахователното обезщетение при проявена груба небрежност може само да се намали, но не и да се откаже изцяло заплащането на същото. Разпоредбата на чл. 395, ал. 4 КЗ е идентична с тази на чл. 207, ал. 2 КЗ (отм.); Затова в случая настоящият съдебен състав счита, с оглед цитираната по – горе съдебна практика, че следва да се приложи хипотезата на чл. 395, ал. 4 изр. второ от КЗ, като се намали дължимото застрахователно обезщетение съответно на тежестта на неизпълнението /нарушението / от страна на ищеца.

Предвид представените по делото писмени доказателства и с оглед обстоятелството, че ответника не е оспорил размера на причинените вреди по застрахования автомобил марка BMW, модел 530 с рег. № „*****“ в размер на 1532.80 лева, съдът счита, че с оглед нормата на чл. 395, ал. 4 КЗ дължимото на ищеца застрахователно обезщетение следва да бъде в размер на 60% от действителните разходи по ремонта на автомобила – или сумата от 919.68 лв., /1532.80 лева – 40 % /, а в останалата част до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските:

С оглед изхода от делото и на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът следва да заплати на ищеца сумата от 36,78 лв. разноски за държавна такса в настоящото производство, съобразно уважената част от исковата претенция.

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.3 ГПК право на разноски възникват и за ответника. Същият е доказал разноски в размер на 140.00 лева, от които 40.00 лева депозит за вещо лице и 100.00 лева юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по реда на чл.78, ал.8 ГПК. Следователно, съобразно отхвърлената част от исковата претенция на ответника се дължат разноски в размер на 56.00 лева.

Така мотивиран, Врачанският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗД Евроинс“ АД, ЕИК: 121265113, да заплати на И. Д. И., ЕГН: ***** на основание чл. 405, ал. 1 КЗ сумата от **919.68 лева**, представляваща застрахователно обезщетение за настъпил застрахователен риск – пътно-транспортно произшествие, реализирал се на 25.02.2021 г., покрит по договор за застраховка „Каско“ на

МПС” по застрахователна полица № *****, сключен с полица от 12.05.2020 г., както **ОТХВЪЛЯ** иска за разликата над тази сума до пълния предявен размер от **1532.80 лева**.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК „ЗД Евроинс“ АД, ЕИК: 121265113, да заплати на И. Д. И., ЕГН: ***** сумата от **36,78 лева** разноски по делото, съобразно уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК И. Д. И., ЕГН: ***** да заплати на „ЗД Евроинс“ АД, ЕИК: 121265113 сумата от **56,00 лева** разноски по делото, съобразно отхвърлената част от исковата претенция.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните, съобразно нормата на чл.7, ал.2 ГПК.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – гр. Враца в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Враца: _____